

Sygn. akt I C 970/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwo (...) SA z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwo (...) SA z/s w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 12.000 zł (dwanaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10.02.2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 970/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 31.08.2016 r. przeciwko stronie pozwanej Towarzystwo (...) SA z/s w W. powód M. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 12.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10.02.2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę, oraz o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 05.09.2015 r. przebywał wraz z rodziną na terenie (...) Parku (...), gdzie korzystali oni z atrakcji wodnych, w tym ze zjeżdżalni. Podczas jednego ze zjazdów powód przewrócił się na ostrym zakręcie i uderzył twarzą w konstrukcję zjeżdżalni. Wobec bardzo obfitego krwawienia z nosa, na miejscu udzielono mu pierwszej pomocy, z czego spisano notatkę służbową. Świadkiem zdarzenia była żona powoda D. S. (1). Następnie powód przechodził oznaczony w pozwie proces leczenia skutków wypadku oraz doznał określonych cierpień fizycznych i psychicznych. Powód wskazał, że odpowiedzialność (...) Parku (...) jako przedsiębiorstwa poruszanego za pomocą sił przyrody oparta jest na zasadzie ryzyka określonej w art. 435 Kc. Powód podniósł, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zachodzą żadne okoliczności, które wyłączałyby odpowiedzialność (...) SA za powstałą szkodę. Powód wskazał art. 445 § 1 Kc jako podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie. Powód wskazał, że uraz jakiego doznał, miał charakter bardzo bolesny i wiązał się z długotrwałym wytrąceniem z dotychczasowego rytmu życia, szeregiem utrudnień i uciążliwości w życiu prywatnym oraz trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Leczenie urazów głowy związane było ze szczególnie nasilonymi dolegliwościami bólowymi, których nie uśmierzały w pełni nawet leki przeciwbólowe. Pomimo upływu czasu nie nastąpił pełen powrót do zdrowia. Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe oraz ma problemy z oddychaniem. Przed zdarzeniem powód był osobą aktywną fizycznie, pływał, biegał, jeździł na rowerze. Po wypadku powód musiał zrezygnować z tych aktywności. Pomimo znacznego upływu czasu od dnia wypadku, powód nadal odczuwa jego skutki. Zdarzają mu się nasilone bóle głowy, a przede wszystkim, ze względu na skrzywioną przegrodę nosową ma on problemy z oddychaniem. Skrzywienie przegrody nosowej rodzi

konieczność leczenia operacyjnego. Mając na uwadze rozmiar uszczerbku na zdrowiu, charakter doznanego urazu oraz nasilenie powiązanych z nim cierpień fizycznych i psychicznych, ze szczególnym uwzględnieniem dolegliwości bólowych, długotrwałego ograniczenia sprawności fizycznej i wytrącenia z dotychczasowego rytmu życia, należna powodowi kwota wynosi jego zdaniem 12.000 zł. Wyplata niższej kwoty świadczenia prowadziłaby do deprecjacji krzywdy poniesionej przez poszkodowanego oraz stałaby w sprzeczności z postulatem kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Powód wnosil również o zasądzenie odsetek od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia 10.02.2016 r. tj. od dnia następnego od wydania przez stronę powodową decyzji odmawiającej wypłaty powodowi zadośćuczynienia i powołał się na poglądy wyrażane w tym zakresie w orzecnictwie sądowym (m.in. wyrok SN z 14.01.2011 r., sygn.. akt I PK 145/10, Lex nr 794777). Powód podniósł, że strona pozwana uznała, że brak jest podstaw do przyjęcia przez nią odpowiedzialności za skutki wypadku, jakiemu uległ powód w dniu 05.09.2015 r. i pomimo złożenia odwołania podtrzymała swoje stanowisko.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana oświadczyła, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, z wyjątkiem wyraźnie przyznanych. Strona pozwana przyznała jako okoliczność bezsporną, że zgodnie z zawartą z zawartą umową ubezpieczenia, której integralną częścią są ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zatwierdzone uchwałą zarządu strony pozwanej nr (...) strona pozwana ubezpiecza odpowiedzialność cywilną (...) SA za szkodę, którą w myśl przepisów prawa ponosi w związku z prowadzeniem działalności i posiadaniem mieniem. Strona pozwana przyznała też, że przyjęła zgłoszenie szkody oraz przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w ramach którego wydała decyzję z dnia 07 stycznia 2016 r. o odmowie przyznania odszkodowania.

Strona pozwana wskazała, że podstawą prawną dochodzenia roszczeń powoda jest przepis art. 415 Kc, zaś powód nie wykazał, że obowiązki (...) SA były wykonywane nieprawidłowo tj. aby obiekt był utrzymywany w sposób nieprawidłowy. Po stronie pozwanej brak jest okoliczności świadczących o zaniechaniu lub wadliwym wypełnianiu powyższych obowiązków, dlatego nie można mówić o powstaniu po stronie pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej za skutki zdarzenia z dnia 05.09.2015r.

Bezsporne było w sprawie, że zgodnie z zawartą z zawartą umową ubezpieczenia, której integralną częścią są ogólne warunki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zatwierdzone uchwałą zarządu strony pozwanej nr (...) strona pozwana ubezpiecza odpowiedzialność cywilną (...) SA za szkodę, którą w myśl przepisów prawa ponosi on w związku z prowadzeniem działalności i posiadaniem mieniem. Strona pozwana przyznała też, że przyjęła zgłoszenie szkody oraz przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w ramach którego wydała decyzję z dnia 07 stycznia 2016 r. o odmowie przyznania powodowi odszkodowania za skutki zdarzenia z dnia 05.09.2015 r.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny :

W dniu 05.09.2015 r. powód przebywał na terenie (...) Parku (...), gdzie korzystał wraz z rodziną z atrakcji wodnych, w tym ze zjeżdżalni. Podczas jednego ze zjazdów ze zjeżdżalni multimedialnej (...) powód obrócił się mimowolnie, wskutek pędu zjazdu, na ostrym zakręcie twarzą w dół i uderzył twarzą w konstrukcję zjeżdżalni. Powód nie zjeżdżał na tej zjeżdżalni w żaden szczególny sposób, lecz zgodnie z instrukcją, z rękami przy ciele. Gdy powód uderzył twarzą w zjeżdżalnię i się w końcu zatrzymał, to poczuł i zobaczył że ma na twarzy krew leącą z nosa.

Dowód: - przesłuchanie powoda – k.90-91,

- zeznania świadka D. S. – nośnik zapisu koperta k. 66

Wobec bardzo obfitego krwawienia z nosa, na miejscu dyżurny ratownik kąpieliska udzielił mu pierwszej pomocy, z czego spisano notatkę służbową. Zatomowano mu krwotok i zalecono nie wchodzenie do wody.

Dowód: - protokół nr (...) z dnia 05.09.2015 r. - dokumenty w aktach szkody nr 430- (...) – nośnik zapisu – koperta k. 46

- zeznania świadków S. J., M. F., D. F., N. W. – nośnik zapisu – koperta k. 74

Po zdarzeniu, pod wieczór pojawiły się u powoda siniaki pod oczami i bolała go głowa. Dzień po zdarzeniu, wobec utrzymującego się ogromnego bólu głowy i nosa, powód pojechał i został przyjęty na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) Szpitala (...) we W., gdzie w badaniu RTG stwierdzono wieloodłamowe złamanie kości nosowej. Zalecono mu ograniczenie aktywności fizycznej, zażywanie leków przeciwbólowych, konsultację u laryngologa oraz kontrolę w POZ. Powód dostał zwolnienie lekarskie, na którym przebywał przez dwa tygodnie. Po wypadku powoda bolała głowa, twarz; nos bolał go przez 2 tygodnie. Powód na uśmierzenie bólu musiał wspomagać się tabletkami przeciwbólowymi. W dniu 22.09.2015 r. powód stawiał się na konsultację otolaryngologiczną, gdzie stwierdzono wygięcie przegrody nosowej, a także ograniczenie drożności przewodu nosowego po stronie lewej, wydzielinę śluzowo-krwistą. Następnie w dniu 30.09.2015 r. powód stawiał się na kolejną konsultację otolaryngologiczną, gdzie stwierdzono że leczenie złamania nosa zakończyło się, jednak po urazie pozostało wygięcie przegrody nosowej, powodujące znaczne kłopoty z oddychaniem. Wobec tego powód został skierowany do dalszego leczenia przez otolaryngologa, który zalecił powodowi zabieg prostowania przegrody komory.

Dowód: - karta informacyjna leczenia szpitalnego z 06.09.2015 r., wynik badania RTG z 06.09.2015 r., karta konsultacyjna leczenia otolaryngologicznego z 22 i 30.09.2015 r., skierowania do szpitala z 30.09.2015 r., arkusz przyjęcia na oddział laryngologiczny – k. 12-17

Obecnie powód w dalszym ciągu ma problemy z oddychaniem przez nos. Powód nie może nadal oddychać przez jedną dziurkę od nosa, a ponieważ jest lakiernikiem w pracy, musi używać maski, która go czasem uwiera w nos i blokuje mu oddychanie. Powód też szybciej obecnie łapie infekcje, bo zatyka mu się też ta druga dziurka od nosa. Pojawiło się też u niego głośnie chrapanie nocne, z powodu którego powód sam się czasem budzi, a które jest uciążliwe dla najbliższych. Powód ma wyznaczony termin operacji prostowania przegrody komory nosa na dzień 17.10.2018 r., natomiast zamierza skorzystać w najbliższym czasie z możliwego, szybszego terminu tej operacji. Jest to operacja, która zawiera w sobie konieczność faktycznego ponownego złamania przegrody nosowej, po której powód będzie niezdolny do pracy przez około miesiąc czasu.

Dowód: - przesłuchanie powoda – k.90-91,

- zeznania świadka D. S. – nośnik zapisu koperta k. 66

Powód, działając poprzez pełnomocnika, zgłosił w dniu 24.11.2015 r. szkodę (...) SA oraz wnioski o wypłatę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W piśmie tym powód przedstawił okoliczności sprawy oraz przedłożył posiadaną dokumentację. Z kolei (...) SA zgłosił szkodę z polisy nr (...) w dniu 25.11.2015 r. i wniosek powoda stronie pozwanej jako ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej. Decyzją z dnia 07.01.2016 r. strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty zadośćuczynienia powołując się na brak winy (...) SA w zaistnieniu zdarzenia z dnia 05.09.2015 r. Strona pozwana decyzją z dnia 09.02. (...). rozpatrzyła też odmownie odwołanie powoda od tej decyzji.

Dowód: - roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia z dnia 12.11.2015 r. skierowane do (...) SA z załącznikami, zgłoszenie stronie pozwanej szkody z polisy nr (...) dokonane przez (...) SA z dnia 25.11.2015 r. , wydruk wiadomości e-mail do strony pozwanej z 25.11.2015 r. - dokumenty w aktach szkody nr 430- (...) – nośnik zapisu – koperta k. 46,

- decyzja strony pozwanej o odmowie wypłaty odszkodowania z 07.01.2016 r., - k.18-19,

- decyzja strony pozwanej z dnia 09.02.2016 r. o odmowie uwzględnienia odwołania powoda – k.20- 21

W następstwie przebytego w dniu 05.09.2015 r. zdarzenia u powoda stwierdza się obecnie stan po urazie nosa z wieloodłamowym złamaniem kości grzbietu nosa bez utraty przytomności oraz lewostronne skrzywienie przegrody

nosa z zaburzeniem jego drożności. W wyniku tego zdarzenia powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7 % według pkt 20 b tabeli uszczerbkowej Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania – załącznik „Ocena procentowa stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Stwierdzone w badaniu rinoskopowym łukowate skrzywienie przegrody nosa spowodowało zaburzenie funkcji wentylacyjnej nosa, które może być odczuwane w trakcie snu (chrapanie nocne). Drożność nosa jest wystarczająca do spoczynkowego oddychania, natomiast stanowi utrudnienie w trakcie wzmożonego wysiłku fizycznego. Fakt ten stwarza okoliczności sprzyjające infekcjom górnych dróg oddechowych i może uniemożliwiać uprawianie sportów. Nie jest natomiast zaburzona funkcja węchowa nosa. Nie stwierdza się cech zeszcpecenia nosa.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu otolaryngologii i foniatrii M. Ł. – k.73-75

Sąd zważył ponadto, co następuje :

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się nie tylko na dowodach w postaci dokumentacji medycznej i innej przedłożonej przez powoda i stronę pozwaną, czy zeznaniach przesłuchanej w sprawie świadek D. S., co do wiarygodności zeznań której nie ujawniły się wątpliwości, przesłuchaniu powoda w charakterze strony, lecz również na dopuszczanej jako dowód w niniejszej sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu otolaryngologii i foniatrii. Sporządzona przez biegłego opinia nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinię biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie przede wszystkim w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Opinia ta zresztą nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Bezsporne było w niniejszej sprawie, że zgodnie z zawartą z (...) SA umową ubezpieczenia strona pozwana, w momencie wypadku powoda z dnia 05.09.2015r., jako profesjonalny ubezpieczyciel ubezpieczała ten podmiot od odpowiedzialności cywilnej za szkodę, którą w myśl przepisów prawa (...) SA ponosi w związku z prowadzeniem działalności i posiadaniem mienia, w szczególności ubezpieczała (...) SA od odpowiedzialności cywilnej w związku ze świadczonymi atrakcjami wodnymi dla użytkowników P., a więc powód mógł bezpośrednio od strony pozwanej dochodzić roszczeń związanych z jej wypadkiem z dnia 05.09.2015 r.

Zgodnie z art. 435 § 1 Kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że w niniejszej sprawie odpowiedzialność (...) SA, którego ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej była w okresie wypadku powoda strona pozwana, jako przedsiębiorstwa poruszanego za pomocą sił przyrody, oparta jest na zasadzie ryzyka określonej w art. 435 Kc. Wbrew bowiem twierdzeniom strony pozwanej, nie ma w niniejszej sprawie zastosowania przepisy art. 415 Kc, ani art. 416 Kc, ewentualnie statuujące odpowiedzialność (...) SA na zasadzie winy, co wymagałoby ewentualnego wykazania przez powoda – zgodnie z art. 6 Kc - winy ww. podmiotu, a ściślej jej organu, w doprowadzeniu do nastąpienia wypadku powoda. Działalność ubezpieczanego przez stronę pozwaną przedsiębiorstwa

jest bowiem uzależniona od funkcjonowania szeregu urządzeń technicznych, napędzanych elektrycznością i paliwem, z których korzystanie wiąże się z określonym zagrożeniem ich nieprawidłowej pracy lub funkcjonowania, co decyduje o zakwalifikowaniu tego podmiotu jako przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 435 Kc (por. m.in. wyrok SN z 12.07.1977 r., IV CR 216/77, OSNCP 1978/4/73) .

Przyczyną zdarzenia było korzystanie przez powoda ze zjeżdżalni wodnej i uderzenie głową w jej element konstrukcyjny, a więc w tym zakresie występuje tzw. adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 Kc, uzasadniający odpowiedzialność strony pozwanej, która jest, jak już wyżej wskazano, oparta na podstawie ww. przepisu na zasadzie ryzyka.

Zgodzić się też należy z powodem, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zachodzą żadne okoliczności egzoneracyjne z art. 435 Kc in fine, które wyłączałyby odpowiedzialność (...) SA za powstałą szkodę, w szczególności brak jest podstaw do twierdzenia, że szkoda (tu: krzywda) powoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą ubezpieczony przez stronę pozwaną podmiot nie ponosi odpowiedzialności. Istnienie tych przesłanek winna była wykazać strona pozwana, na której spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu tych okoliczności na podstawie art. 6 Kc. N. temu ciężarowi przez stronę pozwaną i braku ujawnienia się innych okoliczności zwalniających od odpowiedzialności stronę pozwaną, spowodowało konieczność uznania co do zasady odpowiedzialności strony pozwanej, jako odpowiedzialności gwarancyjnej wobec odpowiedzialności (...) SA, za doznaną przez powoda szkodę, w jej ogólnym rozumieniu.

Zgodnie zaś z art. 445 § 1 Kc w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 Kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywdę należy rozumieć jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia związane z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Przyjmuje się też, że zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień psychicznych i fizycznych, zarówno już doznanych, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości jako skutek zdarzenia wywołującego krzywdę. Użyte w art. 445 § 1 KC pojęcie krzywdy mieści w sobie wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych w postaci bólu i innych dolegliwości, jak i psychicznych, polegających na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, w tym również w postaci wyłączenia z normalnego życia (wyrok SA w Poznaniu z dnia 20.11.2014 r., III APa 24/14, L.).

Niesporne w orzecnictwie sądowym i doktrynie jest, że ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy ustawodawca pozostawił sądowi. Sąd dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia. Nie oznacza to jednak, by ocena Sądu nie poddawała się weryfikacji pod kątem jej zgodności z dyspozycją art. 445 § 1 Kc Kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to przykładowo: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy (vide: tak SN z wyroku z dn. 12.04.1972 r., II CR 57/72, opubl. w OSNCP 1972, nr 10, poz. 183, wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27.02.2004 r., V CK 282/03, niepubl.). W orzecnictwie sądowym ugruntowany jest pogląd, że zadośćuczynienie z art. 445 Kc ma charakter przede wszystkim kompensacyjny, musi być rozważane indywidualnie i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość dla poszkodowanego, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak m.in. SN w wyroku z dn. z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 opubl. w M.P.Pr. (...)). Ponadto zdaniem Sądu ustalony procentowo przez biegłych lekarzy zakres i rodzaj uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego ma znaczenie jedynie pomocnicze (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.06.2005 r., I CK 7/2005, LEX nr 153254, także: wyrok SN z 5.10.2005 r., I PK 47/05, M.P.Pr. (...)), i nie może stanowić głównego wskaźnika wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia, gdyż przy ustaleniu jego wysokości należy brać pod uwagę również pozostałe wyżej wymienione czynniki.

Zdaniem Sądu powód mógł zasadnie domagać się od strony pozwanej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w łącznej kwocie 12.000 zł. Dokonując takiej oceny Sąd kierował się następującymi okolicznościami wynikającymi ze stanu faktycznego:

- dość istotne bezpośrednie następstwa wypadku z dnia 05.09. (...). w postaci urazu nosa z wieloodłamowym złamaniem kości grzbietu nosa bez utraty przytomności oraz lewostronne skrzywienie przegrody nosa z zaburzeniem jego drożności
- konieczność korzystania przez powoda ze szpitalnej pomocy lekarskiej po zdarzeniu i poddaniu się tam określonym badaniom, nawet jeśli nie były bolesne,
- konieczność poddania się w późniejszym okresie leczenia, oraz badaniom lekarskim i konsultacjom specjalistycznym otolaryngologicznym,
- czasokres utrzymywania się u powoda dolegliwości bólowych w okresie bezpośrednio po wypadku oraz w dalszym okresie,
- znaczny stopień doznawanych przez powoda dolegliwości bólowych, występujących się po wypadku, których do tej pory powód, będący osobą młodą, nie odczuwał, a w związku z którymi musiał zażywać środki przeciwbólowe,
- ograniczenia możliwości wykonywania pracy przez powoda spowodowane ograniczeniami fizycznymi występującymi w związku z wypadkiem, w tym: długotrwałość (okres dwóch tygodni) przebywania przez powoda na zwolnieniu lekarskim w wyniku wypadku bezpośrednio po jego nastąpieniu,
- utrzymujące się do tej pory problemy z oddychaniem, powodujące problemy w wykonywanej przez powoda pracy lakiernika, problemy z chrapaniem nocnym, będące uciążliwością zarówno dla powoda, jak i jego najbliższych oraz możliwe problemy przy większej aktywności fizycznej powoda, np. przy uprawianiu przez niego sportów,
- większa podatność na infekcje górnych dróg oddechowych,
- konieczność odbycia w najbliższym czasie operacji prostowania skrzywionej przegrody komory nosa, związanej faktycznie z ponownym, operacyjnym złamaniem tej przegrody w celu jej właściwego nastawienia i zrośnięcia się, co będzie się wiązało również z koniecznością korzystania przez powoda z dość długiego zwolnienia lekarskiego,
- pomocniczo, ustalony, nie najniższy, bo 7 %-owy stopień długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda wskutek wypadku.

Ilość i rozmiar tych ujawnionych cierpień fizycznych i psychicznych powoda nie uzasadnia zdaniem Sądu przekonania, że kwota 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest wygórowana i nieadekwatna do okoliczności faktycznych w sprawie i dyrektyw orzecznictwa w tym zakresie. Należy też zauważyć, że wprawdzie Sąd zgodnie z art. 316 § 1 Kpc bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, jednak nie oznacza to, że w sprawie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma pominąć dotychczasowe cierpienia fizyczne i psychiczne powoda, nawet jeśli obecnie już nie występują lub uległy złagodzeniu. Z uwagi na powyższe roszczenie powoda w zakresie zadośćuczynienia zasługiwało w całości na uwzględnienie, o czym orzeczono w pkt I wyroku w niniejszej sprawie.

O odsetkach od dochodzonych pozewem w niniejszej sprawie kwot Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 Kc i art. 817 § 1 Kc mając na uwadze granice żądania pozwu w tym zakresie, a nadto wskazany w ww. przepisie 30-dniowy termin do wypłaty świadczeń oraz datę, w której szkoda została zgłoszona stronie pozwanej (faktycznie 25.11.2015 r.). W ocenie Sądu błędny jest bowiem pogląd, iż generalnie datą wymagalności roszczenia o zadośćuczynienie jest dzień uprawomocnienia się wyroku zasądzającego to roszczenie. Zgodnie bowiem z zasługującym na aprobatę stanowiskiem wyrażonym w najnowszym orzecznictwie sądowym, jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego (tu: art. 817 §1 Kc) lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine Kc, uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już

w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 i art. 448 Kc możliwość przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny (tak m.in. SN w wyrokach z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, opubl. w LEX nr 848109, z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 opubl. w LEX nr 79477, z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, tak też SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 1350/12 i inne).

Nadto, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, w piśmie z dnia 12.11.2015 r. złożonym w toku postępowania likwidacyjnego, a przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie, powód zgłaszał oraz formułował wobec (...) SA, który przekazał sprawę stronie pozwanej, konkretne roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia, zawierającego w sobie kwotę dochodzoną pozwem w niniejszej sprawie. Mając zatem na uwadze granice żądania pozwu w zakresie odsetek od roszczenia o zadośćuczynienie, należało stwierdzić, że w dniu 10.02.2016 r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą tytułem zadośćuczynienia kwoty zasądzonej w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 5.417 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda na które składają się kwota 600 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 4.800 zł tytułem należnej opłaty za czynności w tej sprawie jednego pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym (obliczonej na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. § 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r., w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie i stosownie do wartości przedmiotu sporu w sprawie) oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi powoda.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.